

ମୁଁ ଏକ କବିତା-

କ୍ଷଣିକର ନିବେଦନ;

ଭାବ ଉତ୍ସ ସେ ତ,

ଜୀବନର ପ୍ରସ୍ରବଣ

ମୁଁ ଗୋଟିଏ ଶିଖା

ମ୍ନ ଏକ ପ୍ରଦୀପର;

ସୂର୍ଯ୍ୟର ତନ୍ମୁକ୍ତ

ମୁହିଁ ତେଜସ୍ବୀ ଭାସ୍କର ।

ମୁଁ ଏକ ନକ୍ସା

ପର୍ବେ କାଗଜରେ ଟଣା,

ପୁଟିଛି ମୋଠାରେ

ଦେଖ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଯୋଜନା ।

ମୁଁ ଏକ ବନ୍ଦନା

ଧୂପ-ଦୀପ-ପୂଜାପୁଲେ;

ବିଧୁର ଆତ୍ମା ମୋ

ପରଂବ୍ରହ୍ମ ଖୋଜିବୁଲେ ।

ମୁଁ ଏକ ମୁହୂର୍ତ୍ତ

ମହାକାଳ ଅନ୍ତରୀକ୍ଷ

ତହିଁରେ ଲୀନ ମୁଁ,

ଦୁହେଁ ଏକାମ୍ ଅଭିନ ।

ମୁଁ ବିନ୍ଦୁ ଗୋପାଏ

କ୍ଷୁଦ୍ର ଅତି, ଅତି ଛାର

ମହାସିନ୍ଧୁ ବନ୍ଧେ

ଦୋଳେ ହୋଇ ଏକାକାର ।

ମୁଁ ଜାଣେ, ମୁଁ ଜାଣେ,

ଅସଂଖ୍ୟ ଅଟେ ଜନତା;

ମୁଁ ତାର ପ୍ରତୀକ

ବିଶ୍ୱର ନାଗରିକତା ।

ମୁଁ ଶିଶିରକଣା

ଶୋଇରହେ ଘାସ-ଶେଯେ,

ମୋ ପ୍ରାଣ ମୁକୁରେ

ଅନନ୍ତ ଆକାଶେ ବିଜେ ।

ମୁହିଁ ଗୋପବନ୍ଧୁ,

ସହସ୍ରେ ଛନ୍ତି ମୋ ଭଳି,

ମୋ ଲାଗି ବିରହୀ କୃଷ୍ଣ

ବାଏ ତା ମୂରଲୀ ।

ଅଶ୍ରୁ ମୁହିଁ ଏକ

ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଯେ କୋଟି କୋଟି,

ଅନ୍ତରେ ମୋ ସ୍ୱରେ

ପୂର୍ଣ୍ଣତାର ଅନୁଭୂତି ।

ମୁଁ ଏକ ଆତ୍ମା,

ଦେହ ମୋର କାରାଗାର;

ମୋ ମଧ୍ୟେ ବିରାଜେ

ସେହି ସେ ଯେ ନିରାକାର ।